

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 42 (482)

Субота, 23 жовтня 1976 р.

Ціна 2 коп.

БЕСІДА З ЧИТАЧЕМ

НА НОВОМУ ЕТАПІ

Верховна Рада СРСР має обговорити і затвердити проект десятого п'ятирічного плану розвитку народного господарства СРСР, який розроблено на основі рішень XXV з'їзду КПРС.

«Найвищий сенс діяльності партії — все для народу, для його блага і щастя», — сказав товариш Л. І. Брежнєв в інтерв'ю французькому телебаченню. Переконавши ілюстрацією цих слів Генерального секретаря ЦК КПРС є вся історія Радянської держави. Вона містить безліч свідчень того, що піклування про людину, її працю і відпочинок, про дедалі повніше задоволення її матеріальних, культурних і соціальних потреб є найвищою метою економічної політики КПРС. Принципові настанови цієї політики в умовах розвинутого соціалістичного суспільства виробив XXV з'їзд партії.

З'їзд зобов'язав скласти план з таким розрахунком, щоб реальні доходи на душу населення за п'ятиріччя зросли на 20—22 проценти, щоб країна збагатилась новими підприємствами торгівлі, медичними і культурно-побутовими закладами, курортами і спортивними спорудами, щоб ще 50 мільйонів радянських людей стали новоселами. Інакше кажучи, більш як 80 процентів національного доходу вирішено направити на підвищення рівня життя народу.

Національним доходом називають чистий продукт суспільства, яким можна користуватися після того, як відшкодовано витрачені на його виробництво сировину, матеріали, паливо, затрати на знос устаткування. Минулого року національний доход країни досяг 362 мільярдів карбованців! Три чверті цієї суми було витрачено на споживання, решту — на нагромадження, тобто на розширення виробництва, будівництво житла, шкіл та інших закладів. У десятій п'ятирічці національний доход намічено збільшити до 449—462 мільярдів карбованців. Відповідно зростуть фонди споживання і нагромадження.

У соціалістичному суспільстві національний доход створюється тільки працею народу. Тільки праця, її ефективність і якість визначають темпи і масштаби нагромадження багатств, які можна розподілити і спожити. Економічна могутність Радянського Союзу величезна. Вартість його основних фондів оцінюється астрономічною цифрою — 1 трильйон 165 мільярдів карбованців, у тому числі їх виробничої частини — 800 мільярдів карбованців. Тепер основні виробничі фонди намічається збільшити в 1,4 раза. Тоді їх вартість приблизно вдвоє перевищить рівень сімдесятого року.

У десятій п'ятирічці 630 мільярдів карбованців держава виділяє на капітальні вкладення з метою збільшити основні виробничі фонди. Це на 130 мільярдів карбованців більше порівняно з минулою п'ятиріччю. Для порівняння можна додати, що такий індустріальний гігант, як Західно-Сибірський металургійний завод, коштує 1200 мільйонів карбованців.

Особливу увагу звернуто на питання, розв'язання яких забезпечить прискорення науково-технічного прогресу. Вперше у планові завдання на п'ятиріччя включено показники підвищення техніко-економічного рівня виробництва і випуску промислової продукції вищої категорії якості. Сам по собі факт багато про що говорить. Він свідчить, зокрема, про новий значний наступ на ручну працю, про впровадження механізмів поточкових і автоматичних ліній, прогресивної технології, принципово нових засобів виробництва.

Проект десятого п'ятирічного плану — це тисячі цифр, які вказують нові рубежі економічного і соціального розвитку, на які країна має вийти на кінець 1980 року. Ці завдання динамічні і пропорційні, в них виражена політика КПРС, спрямована на благо народу.

В. БЕЛЯЄВ,
оглядач ТАРС.

У ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ РЕСПУБЛІКИ

Стимул до кращої роботи

Яскраво оформлені стенди на агітмайданчику біля буякової плантації колгоспу «Україна» Дзержинського району на Житомирщині розповідають про хід соціалістичного змагання ланок і бригад на збиранні врожаю. Спеціальні плакати знайомлять з досвідом передових ланок колгоспу — делегата XXV з'їзду КПРС Людмили Полупан і депутата Верховної Ради УРСР Марії Долібець. Очоловані ними колективи накопують нині з кожного гектара більш як по 500 центнерів солодких коренів...

У період масового збирання цукрових буряків партійні організації району здійснюють цілий комплекс організаційних та ідеологічних заходів, спрямованих на ш-

роке розгортання соціалістичного змагання, поширення досвіду передовиків. Часто бувають у ланках агітатори і політінформатори. Хід копання і вивезення коренів висвітлюється на «Екрані соціалістичного змагання». Дійовою формою морального стимулювання стали привітання райкому партії і райвиконкому передовим трудівником та їх сім'ям.

Змістовна, цілеспрямована ідеологічна робота сприяла тому, що нині близько 50 ланок, чотири колгоспи включилися в змагання за імені Героя Соціалістичної Праці М. А. Марцун і поставили мету одержати 500-центнерний урожай. (ПАТАУ).

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ТРУДОВІ ДАРУНКИ ЖОВТНЮ

Заклики ЦК КПРС до 59-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції надихають трудівників виробничих об'єднань і УВП нашого Товариства на нові звершення. Ставши на ударну переджовтневу вахту, вони беруть підвищені зобов'язання, рапортують про виконання і перевиконання планів і завдань першого року десятої п'ятирічки.

У рахунок грудня

Ольга Гапонюк, швея-мотористка Новоград-Волинської дільниці Житомирського УВП, одна з тих, хто своєю працею примножує славу колективу, що носить високе звання комуністичного.

Кожен день Ольга Гапонюк видає на 20-30 процентів надпланової продукції, а іноді її виробіток буває ще вищим. На сьогоднішній день швея працює в рахунок грудня 1976 року. Передовику соціалістичного змагання О. Гапонюк це дає реальну підставу виконати завдання першого року десятої п'ятирічки на два місяці раніше.

Включившись у змагання на честь Великого Жовтня, О. Гапонюк нарощує випуск продукції.

З. ФРИС.

м. Новоград-Волинський.

Ставши на трудову вахту на честь 59-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, швея Дніпропетровського УВП Лариса Кириєнко щоденно виконує норми виробітку на 110—115 процентів при відмінній якості продукції.

На знімку: ударниця комуністичної праці Л. Кириєнко за роботою. Фото М. ЯКОВЕНКА.

Є РІЧНЕ ЗАВДАННЯ

Трудівники пресувальної дільниці Черкаського УВП Лавренко Валерій Іванович, Москаленко Микола Іванович та Степаненко Василь Михайлович рапортували про виконання особистої річної програми по випуску щитів для складання кухонних меблів.

Полум'яні Заклики ЦК КПРС до 59-ї річниці Великої Жовтня

викликали в них нове трудове піднесення. У ці дні пресувальники щитів, як і весь колектив підприємства, стали на ударну переджовтневу вахту. Норми виробітку вони виконують на 150—155 процентів при відмінній якості продукції.

Г. СЕВРЮКОВА.

БУДЕ НАДПЛАНОВА

На п'ятсот костюмів більше зобов'язались випустити швейники Білоцерківського УВП на честь 59-ї річниці Великої Жовтня.

Зразки самовідданої праці показують передовики виробництва — різальник Микола Шейка, швеї: Ольга Мотижен, Ганна Яценко, Лідія Волянчик, що виконують особисті виробничі завдання на 130—140 процентів.

Значний внесок у виконання зобов'язання, взятого на честь Жовтня, робить дільниця майстра Марії Норченко. Швейники цього ко-

лективу за планом мають щодня випускати по 400 костюмів, а фактично шиють по 420. На честь свята працівники дільниці зобов'язались випустити 250 понадпланових костюмів.

Особливо ударно трудяться в ці дні Зінаїда Моринець, Феодосія Яценко, Катерина Приймаченко, які виконують виробничі плани на 140—150 процентів.

Н. ГУЛЬДЯШЕВА,
заст. директора Білоцерківського УВП з навчально-виховної роботи.

140 процентів денної норми! Такі трудові показники допомагають на переджовтневій вахті токар Полтавського УВП-2 Володимир Зіновійович Ландар. Фото І. МІНЬКА.

ТОВАРИ*— НАРОДОВІ

ЛЬВІВСЬКЕ ВЗУТТЯ

Перша партія нових модельних жіночих хромових чобітків на невеличкій платформі, з підкладкою з штучного хутра і замком «блискавка» зійшла з поточкових ліній Львівського виробничого взуттєвого об'єднання «Прогрес». Ці вироби, атестовані державним Знаком якості, поклали на підприємстві початок виробництву товарів нового осінньо-зимового асортименту. В цьому сезоні покупцям пропонуються також нові утеплені дитячі чобітки, оздоблені синтетичною шкірою під нерпу, шкільні хромові чобітки на мікропористій підшві з нарядною

пряжкою і підкладкою із штучного хутра, чоловічі модельні черевники на хутрі з шкіри «антик».

Цього року буде виготовлено 1100 тисяч пар взуття з почесним п'ятикутником — вдвоє більше, ніж торік.

КОЛЬОРОВИЙ «ГОРИЗОНТ»

Мінське виробничо-технічне об'єднання «Горизонт» підготувало новинку — кольоровий телевізор. Він має електронний блок вибору програм, автономну акустичну колонку. Розмір екрана — 61 сантиметр по діагоналі. Всі потрібні перемикання виконує електроніка. Серійний випуск кольорових «Горизонтів» почнеться в наступному році.

МОСКОВСЬКІ ТКАЧІ ДОДЕРЖУЮТЬ СЛОВА

Понад 17 тисяч квадратних метрів тканини виробили понад план з початку року бригади Б. Злобіна і А. Воронько на Московській тонкосуконній фабриці імені П. Алексєєва. Ці колективи, що працюють на одному устаткуванні, ведуть перед у соціалістичному змаганні.

В основі успіхів бригад — перехід на розширену зону обслуговування. Під їх «оцінкою» — шість верстатів, замість чотирьох, як належить.

Одна з головних турбот колективів, які змагаються, — підвищення якості продукції. Вони взяли зобов'язання випустити першим сортом 99,5 процента тканин. Цей показник уже перевершено. (ТАРС—ПАТАУ).

НА ЧЕРЗІ ДНЯ — ЯКІСТЬ

ІЗ ЗВІТНО-ВИБОРНИХ ПРОФСПІЛКОВИХ ЗБОРІВ

Десята п'ятирічка повинна стати п'ятирічкою підвищення ефективності суспільного виробництва і якості продукції. Адже висока якість — це збереження праці і матеріальних ресурсів, більш повне задоволення потреб суспільства. На цьому наголошував у звітній доповіді XXV з'їздові КПРС Генеральний секретар товариш Л. І. Брежнев.

Про те, як колектив розв'язує ці та інші важливі завдання, йшла мова у доповіді голови цехової Н. Грисенко, у виступах робітників та інженерно-технічних працівників на звітно-виборних профспілкових зборах електроарматурного цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Адміністрація та цеховий комітет профспілки складалась дільниці, як відзначали доповідачі і виступаючі, протягом звітного періоду приділяли велику увагу питанню підвищення ефективності виробництва і якості продукції. Так, на засіданнях цехової розглядалися питання про виконання виробничого плану, про організацію соціалістичного змагання, про якість продукції, про трудову дисципліну, розподіляли премії кращим робітникам, розглядали пи-

тання про впровадження комплексної системи управління якістю продукції.

Як же працює наш колектив в цьому році? Виробничий план щомісячно виконується. Підвищилась продуктивність праці.

Велику увагу колектив приділяє покращенню якості виробів. Кожного четверга проводиться день якості. В щоденнику роботи цехових комісій виставляється оцінка за якість продукції, випущеної бригадою. Робітники, що працюють без браку, тобто відмінники якості, відмічені на дошці показників. Вісім чоловік в колективі працює з особистим клеймом.

Третій місяць у нас впроваджується комплексна система управління якістю продукції і результат від цього відчутний. КСУЯП вплинула не тільки на якість, а й на трудову дисципліну. Майже зовсім немає запізень, прогулів, підвищилась культура виробництва на кожному робочому місці. Щовівторка у нас день культури виробництва. Комісія виставляє оцінку кожній бригаді за тиждень. Тут враховується дисципліна, чистота робочого місця і приміщення, порушення техніки безпеки. Складено графік чергових по техніці безпеки і заведено журнал.

Багато працівників дільниці вчаться в школі робітничої молоді. Найактивніші — це В. Муха, Л. Ключникова. Дев'ять осіб вчаться у вищих навчальних закладах.

На дільниці проводиться культурно-масова робота: лекції, бесіди, політінформації, конкурси, вікторини, що підвищує ідейно-політичний і культурний рівень трудящих.

Значна увага приділяється розвитку соціалістичного змагання. Електроарматурний цех в другому кварталі вийшов переможцем в соцзмаганні з іншими цехами. Активну участь взяла в цьому і наша дільниця. Ми розгорнули змагання між бригадами. Переможцем у другому кварталі вийшла бригада складання ПМЕ-111, їй було вручено вимпел «Передовій бригаді». Трудящі змагаються за звання «Кращий за професією». Портрети кращих трудівників Л. Букаленко, Р. Билечук, Є. Горевої та інших занесено на Дошку пошани. Про них писали в газеті «Вечірній Донецьк».

Уваги заслуговує наставництво. У нас багато молоді, що прийшла з шкільної партії. Звісно, вона потребує підтримки. Л. Селезньова, Л. Штикова, Р. Кушнар'ова — кращі наставники.

Р. БИКОВСЬКА,
слюсар-складальник електроарматурного цеху ДВО «Електромагніт».

Думки наставника

ПЕРШІ КРОКИ

Коли між нами, кадровими робітниками, збагаченими життєвим досвідом, заходить розмова про молоді, про те, як їм вчити і виховувати, немало висловлюється різних точок зору. Та, насамперед, особливої гостроти мають ті розмови, що стосуються підлітків, чий вік називають важким, перехідним.

А їх в інструментальному цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» дванадцять чоловік, 16—17-літніх випускників спеціальних шкіл-інтернатів. В першу чергу керівництво цеху і наставники майбутніх учнів зацікавилися, що найактивніше впливає на формування їхнього світогляду? На вибір майбутньої професії? На відношення до трудового колективу? В якій мірі відчують вони відповідальність за свої перші кроки? І як цю відповідальність виховувати в них?

Згадує 1952 рік, коли на нашому підприємстві набиралася перша група учнів виробничого навчання по спеціальності слюсаря-інструментальника. Тоді не було таких умов як зараз. Стипендія була невеликою, 21 карбованець, жили учні на приватних кварти-

рах, а цех був тісний, без необхідного устаткування. Але тоді було підготовлено перший загін майстрів своєї справи, які нині трудяться на своєму підприємстві. Це такі висококваліфіковані спеціалісти як П. Жила, Л. Дробяченко, А. Петров, В. Лизунков та інші.

Тепер все інакше. Якщо я згадую ті нелегкі часи, то лише тому, що нинішні підлітки занадто надіються на допомогу дорослих, на відповідальність наставників за їх виховання. Хибні погляди. Молода зміна повинна вже тепер, не дивлячись ні на що, готувати себе до трудової діяльності, з перших днів розвивати в собі самостійність, наполегливість, відповідальність за доручену справу. Це найголовніше для молодого робітника.

В нашому цеху багато хороших наставників. Найкращі із них М. Калиниченко, Л. Дробяченко, Г. Солдатов, які вдумливо і дбай-

ливо виховують своїх учнів. Спостерігаючи, як жадібно новачки засвоюють трудовий і життєвий досвід своїх учителів, я запитую, що разом з тим, вони засвоюють не тільки виробничі навички, а й манеру поводити себе. Приклад старших благотворно впливає на учнів. Всім відома приказка: «Велика дорога починається з першого кроку».

Яким буде він, перший крок підлітка, що поступив на виробниче навчання? Це хвилиноч не лише батьків, а й нас, робітників, крено зацікавлених в підготовці гідної зміни. Але однієї зацікавленості мало, необхідно, щоб ті, кого ми виховуємо і готуємо собі на зміну, відчували відповідальність свого першого кроку на трудовому шляху.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер інструментального цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

НЕВТОМНИЙ ТРУДІВНИК

Павло Миколайович Грушко — слюсар штампувальної дільниці інструментального цеху. На заводі імені Жовтневої революції він працює ось уже сімнадцять років. За цей час він став висококваліфікованим майстром і працює за п'ятим розрядом. Щорічно підтверджує звання «Ударник комуністичної праці».

Павло Миколайович любить свою роботу. Високо береже честь

заводської марки, а тому продукцію випускає тільки високої якості. Він завоював право працювати з особистим клеймом. Систематичне виконання норм дало можливість достроково виконати план дев'ятої п'ятирічки, а тепер він наближається до завершення виконання плану першого року десятої п'ятирічки.

П. М. Грушко навчає слюсарній справі молоді. Один з його вихованців Володимир Казимирчук

уже працює самостійно, але наставник не послаблює уваги.

За ударну працю Павла Миколайовича нагороджено знаком «Переможець соцзмагання 1975 року». Недавно він був премійований Одеською облпрофраздою і їздив у туристську подорож Москва-Астрахань-Москва.

В розмові він сказав: «Я гордий, що працюю в колективі, якому присвоєно звання «Цех комуністичної праці».

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

Про тих, хто попереду

ОРДЕНОНОСЕЦЬ

У м. Золочеві на Львівщині ударно трудиться в столярному цеху «Міжколгоспбуду» Ярослав Володимирович Попадюк. Він — досвідчений робітник, змінні завдання виконує на 115—120 процентів. Продукція, що її виробляє Попадюк, завжди хорошої якості. За успіхи, досягнуті у виконанні завдань дев'ятої п'ятирічки, його нагороджено орденом Трудової Слави III ступеня, двома знаками переможця в соціалістичному змаганні.

Я. В. Попадюк користується великим авторитетом серед товаришів — він був обраний делегатом на X з'їзд УТОГ.

Ярослав Володимирович бере активну участь в усіх заходах, що їх проводить Золочівський клуб глухих.

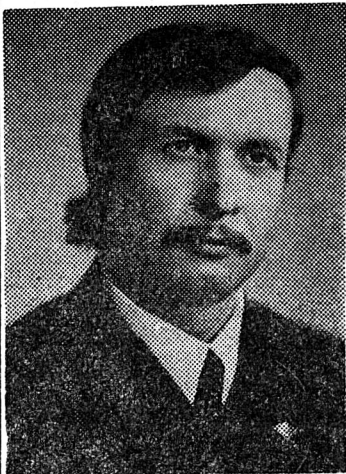
У стартовому році десятої п'ятирічки Я. В. Попадюк працює з подвоєною енергією, готує трудо-

вий дарунок Великому Жовтню. Свій досвід передає іншим.

О. КАДЕНКО,
голова Золочівського райвідділу УТОГ.

В АВАНГАРДІ

Як і багато інших трудівників Кіровоградського УВП Вячеслав Петрович Ноженко прийшов до нас після закінчення Новомиргородської школи-інтернату. Спочатку навчався слюсарній справі і міг би стати неабияким слюсарем, але його захопили зварювальні дільниці з їх напруженим ритмом, палахкотінням зварювальних апаратів, і юнак перейшов на обробника металу.

«Нелегко було на перших порах, — згадує Вячеслав Петрович, — робота вимагала швидкості і вправності, хотілося працювати так же впевнено, як і старші товариші». Помітивши старанність і зосередженість до оволодіння спеціальністю обробника, на допомогу прийшли ветерани. Уважно слухав їхні пояснення Вячеслав, наполегливо вивчав методи праці, аналізував під час роботи свої рухи і наставників. Невдовзі настирливість перемогла, юнак відчув себе справжнім виробничником.

Відтоді минуло 16 років. Нині Вячеслав Петрович — ветеран пра-

ці, користується заслуженим авторитетом і повагою в колективі підприємства.

Як і минулі, десяту п'ятирічку передовий виробничник розпочав успішно. Найголовніша заповідь ударника комуністичної праці в соціалістичному змаганні — працювати швидше і краще. І це йому вдається. В. П. Ноженко не тільки регулярно перевищує виробничі завдання, а й завжди здає продукцію з першого пред'явлення.

Знаючи зі свого досвіду, як новачки потребують уваги і підтримки, Вячеслав Петрович ніколи не залишає їх поза увагою. Чимало новачків одержали від нього півторку в житті. А один з них, Микола Васильович Бєзза, працює поруч з своїм учителем, виконуючи змінні завдання на 130—140 процентів. Микола, як і його наставник — переможець соціалістичного змагання 1975 року і за сумлінну роботу нагороджений багатьма грамотами.

Вячеслав Петрович дуже привітний і доброзичливий з своїми товаришами, завжди готовий прийти на допомогу. Не обміняє він і порушника трудової дисципліни. Де й дінетесь тоді його лагідна вдача. В таких випадках він буває не тільки вимогливим, а й суворим.

Дев'яту п'ятирічку ветеран праці завершив з високими показниками. Його працю відзначено преміями і грамотами. Всі п'ять років минулої п'ятирічки Вячеслав Петрович виходив переможцем соціалістичного змагання.

Як і завжди, ударник дев'ятої п'ятирічки В. П. Ноженко сповнений трудовою завзяттю і йде в авангарді кращих людей Кіровоградського УВП.

І. ЗЕЛЕНСЬКИЙ,
майстер зварювальної дільниці Кіровоградського УВП.

ПІСЛЯ ПЕРЕВІРКИ

На адресу редакції надійшов лист від члена нашого Товариства Агриліни Прокопівни Гармаш з села Березово Чутівського району на Полтавщині. Вона писала про незадовільну роботу сільського магазину. Продавець Т. Д. Дрозд грубо поводився з покупцями, відчиняв і зачиняв магазин коли йому заманеться. В магазині не було найнеобхідніших товарів.

Редакція надіслала листа на розгляд до Укоопспілки.

Заступник голови правління Полтавської облспоживспілки Н. А. Костенко повідомив, що факти, про які йшлося в листі нашої читачки, підтвердились. Продавець Т. Д. Дрозд справді порушував правила радянської торгівлі.

Правління Філенківського споживчого товариства розглянуло результати перевірки на своєму засіданні і суворо попередило продавця.

Вжито заходів по заведенню в магазин необхідних товарів. Відділу кадрів райспоживспілки дано вказівку терміново підібрати в магазин продавця.

УЧНІВСЬКИЙ БОГНИК

ЗДРАСТУЙ, ОСІНЬ ЗОЛОТА!

Майже щороку учні і вчителі Криворізької школи-інтернату для глухих дітей проводять вечір «Золота осінь». Цього року він відбувся напередодні Всесоюзного дня працівників сільськогосподарства.

Школярі не раз ходили на прогулянки до осіннього парку. Ці походи були своєрідними уроками спостережливості за природою. Потім проводились конкурси на кращий малюнок, діти виготовляли цікаві іграшки з жолудів, каштанів,

шишок ялини, з насіння овочів та листя.

І ось настало 8 жовтня. У другій половині дня школярів запросили до святково прибраного залу. Гірлянди осіннього листя вабили різноколірним забарвленням. Було виготовлено панно на тему осені, на якому зображена наша Криворізька земля — земля щедра на руди, земля новобудов, і разом з тим, багата на зелені масиви, на поля з любов'ю доглянуті сільськими трудівниками. На столах виставлені для огляду вироби учнів. Присутні уваж-

но оглядають кожен експонат, висловлюють враження від побаченого. Своєю оригінальністю виділялись роботи учнів 6-б і 7-б класів, де класними керівниками Л. С. Дробіна та Л. Я. Батаман.

Та ось до залу завітала і господиня свята — Осінь (її роль виконувала учениця сьомого класу Л. Донченко). Вона привітала дітей з святом, подякувала за допомогу колгоспникам, побажала успіхів у навчанні.

З невеликою бесідою виступила вчителька біології Л. К. Андрієнко. Вона пояснила учням, якою цінною дістається хліб, як треба його берегти.

Вечір закінчився виступами учасників художньої самодіяльності.

Жюрі в складі заступника директора школи А. М. Бішука, вчителів Л. М. Потапової, Л. С. Дробіної під головуванням завуча школи Т. М. Зяблової підвело підсумки проведеної роботи і відзначило учнів 3-б, 6-б і 7-б класів та виховних груп десятого і дванадцятого класів. За активність у підготовці і проведенні свята відзначено групу № 14. Надовго запам'ятається цей вечір дітям, як підсумок трудової діяльності.

К. ГОФ.

м. Кривий Ріг.

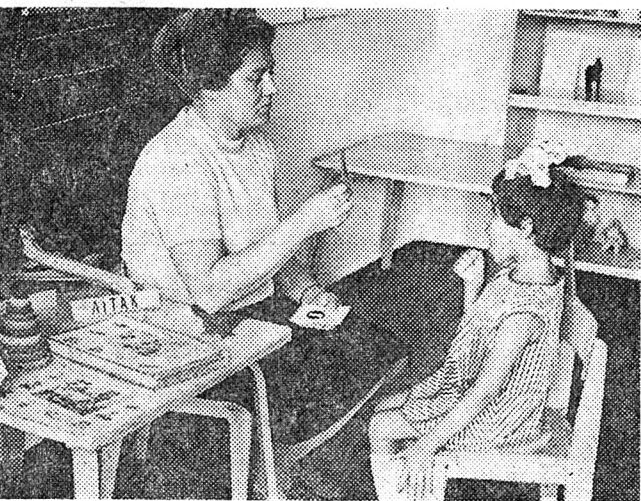
ФОТОРЕПОРТАЖ

БІЛЯ ВЕЛИКОЇ ВИСІ

Новоміргородська школа-інтернат знаходиться в центрі міста. Тільки-но завернеш за паркову алею, назустріч дивляться її широкі вікна. Це — навчальний корпус, поруч з яким на просторому подвір'ї йде будівництво нових приміщень. З іншої сторони протікає річка Велика Вись.

Біля школи і на спортивному майданчику зграйки дітей проводять ранкову розминку, заздро поглядаючи на старшокласників, які вправно виконують спортивні вправи. До першого дзвоника ще кілька хвилин і поки старшокласники шикуються, на подвір'ї не вщухає гамір малечі.

Заходимо в навчальні приміщення. Світло пофарбовані стіни, привертають увагу майстерно оформле-

ні фотовітрини з шкільного життя, стінгазети.

Нарешті — класи. Для дітей з вадами слуху тут створено всі умови для навчання, для їх культурного розвитку. До послуг учнів кабінети географії, історії, літератури і біології, де можна одержати найповніше уявлення про предмет, що вивчається. Відразу ж привертає увагу різноманітна колекція кабінету біології, де зберігаються анатомічні, зоологічні та рослини експонати. Тут школярі наочно знайомляться з різними видами плазунів, риб, моллюсків, пернатих, будовою їх організму, умовами життя тощо.

Це в старших класах. Для дошкільнят підготовлено групи теж з своїм засоби навчання. Різноколірні

іграшки, малюнки, картини всіх кольорів запалюють оченята веселою цікавістю. Де й ділася їхня безтурботність напередодні уроків.

Сидять уважні, зосереджені, пильнують за рухами вчительки і намагаються дати відповідь на запитання. Не біда, коли хто помилився — виправить товариш або Ольга Михайлівна Афанасьева.

Такі вони, будні школи-інтернату.

На фото: відмінниця навчання учениця 4-б класу Тетяна Поліщук (знімок ліворуч) відповідає за санітарний стан класу. Старанно засвоює урок з мови Наташа Петрова, з якою проводить заняття сурдопедагог Віра Миколаївна Тишоха (фото вгорі). Урок з біології в одинадцятому класі (знімок внизу). Учениці Л. Демидова і О. Іванова знайомляться з будовою пернатих.

Ф. САВЕНКО.

Фото автора.

Кіровоградська область.

Юні авіамоделісти — учні Запорізької школи-інтернату (зліва направо) Сергій Бурлін, Юрій Животовський та Олександр Білан.

Фото І. СЕМЕНЕНКА.

НОВИНИ З ОДНІЄЇ ШКОЛИ

ПОЇЗДКА В ПИРОГОВЕ

Нещодавно учні Київської школи-інтернату для туговухих дітей № 9 познайомились з державним Музеєм народної архітектури і побуту УРСР, що в селищі Пироговому на Київщині. Щоб зацікавити школярів, їм попередньо розповіли про цей музей, показали фотографії.

Діти виявили великий інтерес до старовинної української архітектури, до народного побуту Слобожан-

щини, Полісся, Середньої Наддніпрянщини, Поділля. Особливо зацікавила учнів історія створення музею.

Галя Голохваст розповідає: «Мені сподобалось розташування музею, чудова навколишня природа».

Школярі залишили в книзі відгуків запис: «Щиро вдячні всім людям, які створили цей музей, а також за теплий прийом, глибоку увагу з боку екскурсовода».

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ ВЕЧІР

Все прогресивне людство на початку жовтня святкувало 27-му річницю з дня проголошення Німецької Демократичної Республіки. Учні десятих — дванадцятих класів провели вечір приурочений цій даті.

На початку вечора прозвучав гімн НДР. Вихователь Юрій Миколайович Копсов розповів про успіхи, яких досягла республіка за

ці 27 років. Він показав фотографії, діaposитиви з зображеннями міст НДР — Лейпцига, Дрездена, Берліна, Потсдама.

На вечорі розповідалось про школярів НДР, про умови, в яких вони нині навчаються, звучали записи пісень у виконанні німецьких школярів. Вечір пройшов цікаво і змістовно. Учні були задоволені.

БЕСІДИ ПРО КОСМОС

Так називався цикл бесід, що його провела вихователька Валентина Федорівна Савицька з учнями сьомих — восьмих класів.

Перша бесіда під назвою: «Чи існує життя на інших планетах?» познайомила дітей з останніми досягненнями радянських учених в галузі дослідження космосу.

На другій було показано

діафільми «Дорога в космос». Вихователька розповідала школярам про те, яким треба бути, щоб стати космонавтом та як готуватися до польоту Юрій Гагарін.

Третя бесіда набула інформаційного характеру. Повідомлялося про польоти наших космонавтів, про останнє відкриття на Марсі.

Ю. АНАНЬЄВА, Г. КРОТИК, Г. ІГНАТЕНКО,
учні Київської школи-інтернату № 9.

Звучать пісні

Якось у розмові з начальником шкіль-інтернату, спецшколи Міністерства освіти М. Ф. Репоєю я почула таке: «Дніпропетровська школа для туговухих дітей одна з кращих на Україні».

Мені пощастило відвідати цю школу. Директор Віра Максимівна Гавриленко привітно зустріла, показала приміщення, розповіла про колектив. І раптом я побачила оголошення: «Відбудеться заняття хору...»

— Хору? Як це зрозуміти? — Звичайний хор. Хоча... Коли наші діти виступали на обласному семінарі вчителів шкіл для глухих і туговухих дітей, то присутні мало не плакали — так їх схвилював цей виступ.

Ідею організувати в школі хор подала вчитель ритміки Алла Семенівна Кагарлицька. Зрештою, ця ідея не була чимось надзвичайним. В нашій країні є один шкільний хор дітей з недоліками

слуху — в Московській спецшколі-інтернаті для туговухих дітей № 30. Але там співають діти з дуже незначною туговухістю. Тут же діти, які зовсім поганочують. Директор школи, людина передова, підтримала цю ідею.

До хору набрали сорок учнів з різних класів. Розпочалася напружена робота. Адже навчити людину, що погано чує, розрізняти мелодію, повторювати її — чи це не міф?

Скільки часу, енергії віддано хору! Адже все починалося з вистукування елементарного ритму, співання гам, потім — перші музичні фрази, і, нарешті, — мелодія... До того ж треба було перебороти мовні вади хористів, навчити чітко вимовляти слова.

Алла Семенівна, коли слухає хор, сама іноді не вірить, що вдалося досягти таких результатів.

Добре виконує хор пісню Тухманова «День Победы», піонерські

пісні, пісні Шайнського з мультфільмів.

Голоси у дітей дзвінкі. Слова вимовляють чітко. Найменша солістка першокласниці Любочка поки що співає речитативом, а от п'ятикласниці Валя Бондаренко і Віта Воробйова — вже осягнули хороше мистецтво і коли вони співають, то ніколи не здогадаєшся, що ці діти поганочують.

Кагарлицька виховує в школярів любов до музики — розповідає про композиторів, вчить нотної грамоти.

З самого початку навчання у дітей розвивають чуття ритму. В школі організовано шумовий оркестр з учнів молодших класів. Діти абсолютно точно вибивають мелодію. В нагоді їм стали дерев'яні ложки, бубни, кубики, метафони та інше.

Ось так ідея майже нереальна стала звичайною, буденною. І педагоги Дніпропетровської школи для туговухих дітей щасливі. Адже це результат їхньої праці.

С. НІКІТЕНКО.

Конкурс на кращий поетичний твір

За останній час до Центрального правління УТОГ надійшло багато листів, в яких автори запитують: коли буде випущено другий збірник творів глухих поетів? Такі листи одержано, зокрема, з Вінниці, Дніпропетровська, Львова, Ровно та інших міст республіки.

Першу збірку глухих поетів «Серцем почуте», як відомо, було випущено в 1970 році. Сюди увійшли поетичні твори Ірини Дуценко, Миколи Нирова, Федора Присічка, Федоса Савенка, Ісаака Сапожнікова, Анатолія Симоненка і Галини Швець. Всього у збірнику вміщено 53 поезії.

У період підготовки до видання цього збірника довелося проглянути декілька сотень віршів, щоб відібрати цю кількість творів.

В жовтні ц. р. президія Центрального правління УТОГ розглянула питання про можливість видання другого збірника глухих поетів і прийняла постанову з жовтня 1976 по червень 1977 року провести «Конкурс на кращий вірш», що стане підготовчою роботою до випуску нової збірки творів глухих поетів.

Г. ЗОЛОТОВА,

начальник оргвідділу ЦП УТОГ.

Положення про конкурс

Конкурс на кращий вірш проводиться Центральним правлінням УТОГ з метою дальшого розвитку і заохочення поетичної творчості серед глухих, а також з метою поліпшення естетичного і художнього виховання всієї маси членів нашого Товариства.

Вірші, надіслані на конкурс, повинні відзначатися високим ідейно-художнім рівнем, різноманітністю за тематикою і жанрами: ліричні, сатиричні, героїко-патріотичні і відображати духовне багатство нашого сучасника, працю і відпочинок, любов і дружбу, мрії і роздуми радянської людини — будівника комуністичного суспільства.

У конкурсі можуть взяти участь глухі поети, що проживають на території нашої республіки і пишуть українською або російською мовою. Кожен учасник може надіслати на конкурс один або декілька віршів, які ще не надруковані в пресі.

Конкурс проводиться з 1 жовтня 1976 по 1 червня 1977 року. За кращі поетичні твори встановлено премії:

ОДНА ПЕРША — 100 карбованців.

ДВІ ДРУГИХ — по 75 карбованців.

ТРИ ТРЕТІХ — по 50 карбованців.

П'ЯТЬ заохочувальних — по 25 карбованців.

Твори, відзначені на конкурсі, будуть опубліковані на сторінках газети «Наше життя» і оплачені підвищенням гонорару, а також увійдуть до другої збірки віршів глухих поетів України, видання якої намічено здійснити в 1978 році (до 45-річчя УТОГ).

Оцінку творам дасть Спілка письменників України, після чого президія ЦП УТОГ підведе підсумки конкурсу (в липні 1977 р.).

Вірші на конкурс, віддруковані на машинці або чітко і розбірливо написані від руки, надсилати на адресу:

252150, м. Київ-150, вул. Червоноармійська, 74, Центральне правління УТОГ (з поміткою «НА КОНКУРС»).

ЧИТАЧІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ:

В середині минулого місяця Вінницький об'їзд УТОГ спільно з агрегатним заводом організували екскурсію передовиків виробництва по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Щасливої дороги

Недавно друга група глухих автолюбителів м. Одеси у складі 30 чоловік успішно закінчила тримісячні курси міського комітету ДТСААФ. Права на водіння автомашин одержали робітники заводу «Буддідравліка» Вадим Горбаньов та його дружина, домогосподарка Тамара, майстер Одеського виробничого об'єднання УТОГ Юрій Самошенко, гальванник Костянтин Рогальов та багато інших.

Ентузіаст автосправи, член нашого Товариства Павло Крамаровський, що працює слюсарем одного з автопарків м. Одеси розповідає:

— Я з дитинства захоплююся машинами. Навіть спеціальність собі таку обрав і ось уже вісім років працюю в автопарку. Відколи я сів за кермо власних «Жигулів» — минуло три роки. За цей час вже наїздив 56 тисяч кілометрів, побував в Москві, Прибалтиці, Ленінграді, Харкові, Львові та інших містах. Наступного літа разом зі своєю сім'єю вирушимо на Кавказ.

Туристські подорожі планують здійснити багато інших автолюбителів. Щасливої вам дороги.

Г. ЮХИМЕНКО.

На землі героїв

На комфортабельному автобусі під назвою «Ластівка» члени компактної групи УТОГ вирушили до міста-героя Бреста. У легендарній фортеці біля вічного вогню члени нашого Товариства хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих героїв, поклали квіти. Потім оглянули музей оборони Брестської фортеці, де зберігаються документи та матеріали, які розпові-

дають про бої героїв-захисників з гітлерівськими загарбниками.

По дорозі на Вінничину учасники екскурсії зробили зупинку в м. Луцьку, де ознайомилися з історичними та визначними місцями обласного центру Волині.

Учасники екскурсії щиро вдячні перекладачці Тетяні Валігурі за обслуговування.

Н. ГОРДУКОВА,
художній керівник Вінницького будинку культури.

Радісна подія сталася недавно в житті ударника комуністичної праці, робітника ливарного цеху об'єднання «Київпродмаш» Василя Живолупа і студентки Київського технікуму легкої промисловості Марини Овдюшко — вони одружились.

На знімку: друзі вітають молодожонів.

Фото М. ИОСИПЕНКА.

ОБСЛУГОВУВАННЯ—ЧУДОВЕ

Уже багато років підряд я провозжу відпустку в будинку відпочинку «Сосновий бір». Щоразу, покидаючи його, знаю, що повернуся. Мене вабить краса Пушчі-Водиці, її ліси, озера, чисте, настояне на пахошах сосни, повітря.

Сам будинок відпочинку потопав в квітах. Затишні спальні корпуси, кінозал, бібліотека-читальня, кімнати для ігор — все це створено руками колективу «Соснового бору». Директор Микола

Ісакович Канюка справжній господар. Він турбується про високу культуру обслуговування і саме тому тут цікаво і непомітно проходить час.

Хочеться подякувати працівникам їдальні. Вони багато докладають сил для того, щоб їжа була калорійною і смачною. Сестра-господарка Галина Іванівна Панова під час обіду обов'язково поцікавиться, чи всі задоволені, які побажання.

Чудовий колектив у будинку

відпочинку. Привітно зустрічає відпочиваючих перекладач Надія Гребенюк. Вона уважно ставиться до глухих, завжди пояснить, коли щось незрозуміло.

Вдячні відпочиваючі і завідувачій клубом Ганні Олександрівні Лисиці за організацію цікавих екскурсій, захоплюючих ігор, спортивних змагань, вечорів; прибиральниці першого корпусу Н. Г. Косенко — за зразкову чистоту та багатство іншим.

М. ПРИХОДЬКО,
заст. голови групи народного контролю Полтавського УВП-1.

В АСКАНІЇ-НОВІЙ

Давно вже мріяли утілювати по-бувати в заповіднику Асканія-Нова. Нарешті така нагода випала. Новопражці спільно з своїми сусідами знайомими організували туристську подорож.

Незважаючи на те, що дорога була довга, ніхто цього не помітив. Всього час екскурсивод Л. А. Головки розповідала про минуле, теперішнє і майбутнє міст і сіл, через які ми проїжджали. Члени

УТОГ відвідали Олександрію, Кривий Ріг, Каховку, де побували біля легендарної Тачанки та інші населені пункти. Дорога лежала через степ. Незабаром на горизонті показалася темна смуга, яка все більше розширювалася, а потім перед нами виступила стіна справжнього лісу, на фоні якого чітко окреслювалася висока кам'яна башта, сучасні багатоповерхові будинки і будиночки під черепицею.

Фотоконкурс «Нашого життя».

Р. Сковородников (м. Ялта). Хай завжди буде мама.

Це і була Асканія-Нова, на базі якої було відкрито державний заповідник Степової України. В зоопарках заповідника ми побачили велику кількість звірів і птахів: Були там бізони, сайгаки, п'ятипалі олені, зебри, антилопи, кінг-Пржевальського, африканський та австралійський страуси та інші.

У заповіднику акліматизовано велику кількість дерев і кущів з усіх континентів планети. Прижилися в Асканії-Новій тварини і птахи, що стали рідкісними і занесені в червону книгу, як вимираючі, і потребують охорони і збереження.

Велике враження на екскурсантів справив асканійський дендропарк, де ми поклали квіти до пам'ятника парашутистам-десантникам, які героїчно загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

З. БЕРЕЖНА,
завідуюча Новопразьким клубом УТОГ.

Кіровоградська обл.

ПРИЗЕРИ—ЧЕРКАШАНИ

Нещодавно в Черкасах відбулися обласні змагання з волейболу серед колективів фізкультури міст Умані, Сміли, Черкас і УВП, в яких виступило 34 чоловіки.

Призові місця вибороли колективи фізкультури обласного Будинку культури, Черкаського УВП і Уманського культзакладу, які відповідно зайняли перше, друге і третє місця. Ці команди нагороджені Грамотами президії обласного відділу УТОГ.

І. ШТОМПІЛЬ.

Редактор П. БУЛАТОВ.

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

«СИН ГОЛОВИ»

У драматичному зіткненні характерів — колишнього голови колгоспу і нового, батька й сина; — автори кольорової картини «Білорусьфільму» «Син голови» вирішують суттєві питання сучасного колгоспного села.

...Похмуре осіннє небо. Ледь-ледь проглядають крізь хмари вже холодні промені сонця. Невесело на душі й у Якова Русака. Ось крокує він цим сірим полем, йде на останню у своєму трудовому житті збори. Там має вирішитися його доля. Тридцять років віддав він колгоспу. Підіймав його у важкі часи повоєнної розрухи, прославив на всю республіку. А тепер ось головою оберуть його сина.

І запропонував кандидатуру Олексія Русака на цю посаду він сам, Яків. Багато років готувався він до цих зборів, обережно виховував свого наступника таким, яким хотів би бачити нового голову рідного колгоспу.

Але чому ж так важко Якову Русаку? І чому між двома близькими людьми виник конфлікт? Він — у зіткненні нового із старим, що його принесла на село науково-технічна революція, яка неможлива без докорінної ломки не лише характеру праці, а й людських взаємин.

«ВЕСІЛЛЯ ЛІНИ»

Радянським глядачам уже відомі норвезькі фільми «Кривава дорога» і «Під кам'яним небом». З успіхом пройшов на наших екранах спільний радянсько-норвезький фільм «Лише одне життя», присвячений уславленому ман-

дрівникові і визначному промисловцю нашої країни Фрітйофу Нансену.

Нині на екрани виходить новий норвезький фільм «Весілля Ліни» (автор сценарію — письменник Сігборн Хольмбекке).

Герої драматичної історії, відтвореної у стрічці «Весілля Ліни», живуть на невеличкому хуторі, який загубився серед гір. Мешканці хуторця, як і багато інших, важкою працею здобувають свій хліб. Вони суворі й непримиренні, як і оточуюча їх природа.

На VII Московському міжнародному кінофестивалі Інґрід Вардунд за виконання ролі Ліни була відзначена премією журі за кращу жіночу роль.

«СТРІЛИ РОБІН ГУДА»

Із середньовічної Англії дійшли до нас легенди про відважного Робін Гуда. Й досі живе в народі образ сміливця, ім'я якого завжди було заклик до боротьби з несправедливістю.

Кілька балад про Робін Гуда і його бойових друзів стали сюжетною основою нового кольорового пригодницького фільму Ризької кіностудії «Стріли Робін Гуда».

Поставив картину режисер Сергій Тарасов за сценарієм, написаним у творчій співдружності з Кириллом Рапопортом.

Герой, ім'я якого увічнено в англійських народних оповідях і піснях, постає перед нами не міфічною «надлюдиною», а простим і порядним чоловіком, який ненавидить зло і більш за все на світі любить свободу і свій народ.